

TWINTIG KISTEN

18 november 1973, 08.33 uur
Hoofdkwartier van multinational Fred-Ex te LA

"Dus als ik het goed begrijp, wordt de enorme lading zilver door Devoney overgebracht via Florida?"

"Yep!"

"En op dit moment ligt ze haast onbewaakt in de zuiderse haven?"

"Yep!"

"En dat heeft hij jou verteld?"

"Yep!"

"En Devoney vertrouwt je?"

"Absoluut!"

"Is hij nu op zijn kantoor?"

"Ik denk het wel."

Ze grinniken. Zelfzeker stapt een donkere gestalte naar de telefoon.

Nieuwsbericht uit de LA Express van 21 november 1973

ACHT DODEN EN DRIE ZWAARGEWONDEN BIJ GROTE ZILVERROOF

Omstreeks 11.00 uur gisterochtend werd in de zuiderhaven van LA een gigantische scheepslading zilver gestolen uit een vrachtschip dat klaarlag om uit te varen. De King Arthur zou een half uur later vertrekken richting Florida. Voor het anker kon gelicht worden, werden de matrozen gedwongen twintig kisten op een kleiner schip te laden. Daarna werden ze doodgeschoten. Hun kapitein John Devoney is nog steeds vermist. De plaats van het misdrijf is afgesloten en wordt onderzocht. Van de dader(s) geen spoor.

Nieuwsbericht uit de LA Express van 13 maart 2003

FRED-EX-BAAS DOOD TERUGGEVONDEN

Gisteravond om 21.30 uur werd George Hamingfield, gepensioneerd Fred-Ex-baas, in zijn zwembad dood aangetroffen door zijn dertig jaar jongere vrouw. Het slachtoffer werd gedood door een kogel in het hart. De moordenaar was duidelijk een professional. De zaak wordt onderzocht, maar van de dader(s) is er geen spoor.

Anderhalf jaar later.

De eerste zonnestralen banen zich een weg door Annies kamer en wekken haar. Goedgemutst staat ze op. Vandaag zal papa terugkomen. Althans, dat heeft hij beloofd. Hij is nu al vijf weken op zakenreis en ze begint hem behoorlijk te missen. Ze huppelt vrolijk naar beneden als Rosa, de kinderjuf, haar roept om te komen ontbijten.

De bel gaat, Rosa loopt naar de deur.

Als ze na enkele minuten terugkomt, verdwijnt Annies glimlach snel, want Rosa kijkt haar dof en kil aan.

"Eh Annie, kan je even naar boven gaan?"

"Maar waarom dan? Wat is er?"

"Ga nu gewoon even naar boven!"

Op haar kamer bestookt Annie zich met vragen, die ze niet kan beantwoorden. De meest afschuwelijke dingen komen in haar op. Na een paar minuten wordt ze zo ongerust, dat ze het niet langer uithoudt en terug naar beneden loopt.

Daar staat Rosa met een vreemde man te praten, die blijkbaar alleen is. Hij is vrij groot, stevig gebouwd en heeft een vreemd litteken op de wang. Hij kijkt Annie aan. Ze voelt zich niet op haar gemak.

"Annie, ik weet niet hoe ik dit moet vertellen, maar ...» Rosa zwijgt even. "Je vader heeft een dodelijk ongeluk gehad. Hij is waarschijnlijk vermoord. Het spijt me werkelijk verschrikkelijk." Annie begint luid te snikken.

"Ik ben inspecteur Devoney. Ik leid het onderzoek."

Hij richt zijn blik op Annie. "Laat me één ding duidelijk maken: ik houd niet van sentimenteel en hysterisch gedoe. Ik wil weten wie hier achter zit, en wel zo snel mogelijk."

Annie knikt, kijkt naar de grond en probeert haar tranen weg te vegen.

"Hoe... is het... gebeurd?" stottert ze.

"Eén schot, recht door het hart, direct dood. 'We denken dat de dader ook de moordenaar van Hamingfield is, de vroegere baas van Fred-Ex. Maar daarvoor moet ik eerst wat meer gegevens hebben. Zeg eens, waar bewaart je vader zijn papieren en andere documenten?' Hij lijkt plots heel geïnteresseerd.

"In... in zijn... bureau. Maar daar kan niemand in. Alleen hij heeft de sleutel." Annie schudt het hoofd terwijl ze aan haar vader denkt.

"Ben je daar zeker van? Iedereen heeft toch wel een dubbel?" Er klink wantrouwen in zijn stem.

"Ik weet het echt niet, liegt ze.

"O.K., dan proberen we het op een andere manier. Waar is je vaders bureau?" De inspecteur loopt naar de gang.

"Hier, mijnheer", zegt Rosa, met een bestraffende blik naar Annie.

Hij kijkt naar de zware deur. Uit zijn ruime jas tovert hij een breekijzer te voorschijn. Annies mond valt open van verbazing. Wie heeft er nu een breekijzer op zak?

Luid krakend gaat de eens geboende eiken deur open.

"Ziezo, een koud kunstje. Denk er aan, niets aanraken! Misschien kunnen jullie beter even naar buiten gaan. Ik moet zoveel mogelijk gegevens bijeen zoeken. Ik kom dadelijk jullie alibi noteren."

Annie en Rosa schuifelen tegen hun zin de kamer uit. Ze kijken verbijsterd naar de kapotte deur. Annie ziet nog net hoe de inspecteur de laden haastig opentrekt, alsof hij iets zoekt. Daarna wordt ze door Rosa meegetrokken. In afwachting zet ze zich in een zetel met een kopje thee. Ze is nerveus.

Een hele tijd later komt Devoney met een overvolle aktetas naar de living. "Eh... de alibi's... dat is voor morgen, ik heb nu een belangrijke vergadering."

Hij haast zich naar de deur, razendsnel, en trekt die met een klap dicht.

Die nacht ligt Annie wakker. Haar vader is dood, vermoord nog wel! Wie heeft dat gedaan? En waarom? En dan die vreemde inspecteur... Hij was alleen gekomen. Kwamen ze niet altijd met z'n tweeën? En dan dat breekijzer dat hij zomaar op zak had... En hij was zó nieuwsgierig, en tóch had hij heel weinig vragen gesteld...

Hoe langer ze erover nadenkt, hoe vreemder ze het allemaal vindt. In gedachten speelt ze met het sleuteltje dat ze van haar vader gekregen heeft, met de woorden "Houd het altijd bij je, schat, verlies het niet, en vertel tegen niemand dat je het hebt!" Het moesten toch wel heel belangrijke dingen zijn, als hij daar een sleutel voor weggaf? De moeite waard om eens te gaan kijken, zeker nu hij er niet meer is.

Het maanlicht schijnt uitdagend in haar ogen als ze langs de kapotte deur glipt. Waar zou het sleuteltje op passen? Ze probeert elke lade, elk luikje en elk vakje: zonder resultaat. Ze kijkt achter elke lijst aan de muur: niets. Ze laat zich neervallen in de grote zetel van haar papa en kijkt naar het portret dat hij enkele jaren geleden heeft laten maken. "Help me, pap!« zucht ze diep.

"Hier!"

Ze schrikt zich rot en draait zich om. Daar staat Rosa, met in haar hand een klein zilveren beeld, dat glinstert in het maanlicht. Even denkt ze dat die haar hoofd gaat inslaan, zo angstaanjagend ziet ze er uit in het maanlicht. "Onderaan zit een luikje. Probeer eens met je sleutel!" Ze vraagt het niet, het lijkt meer een bevel.

Het past perfect. Een kort klikje, en ze ziet wat papieren. Rosa grist ze weg en begint te lezen. Er verschijnt een grote glimlach op haar lippen.

"Hier zoek ik al jaren naar! Nu hebben we eindelijk zekerheid."

Annie kijkt haar niet begrijpend aan.

"Hoe... bedoel je ?" krijgt ze er met moeite uit.

“Ik ben helemaal geen kinderjuf, Annie, ik ben hoofdcommissaris bij het FBI. En ik zat je vader al lang op het spoor, want hij was een oplichter, hij had al heel wat illegaals gedaan! Meer nog, hij zat in een genootschap dat waardevolle ladingen overviel en daarna de buit verdeelde. Het genootschap bestond uit drie grote FedEx-bazen: George Hamingfield, je vader en John Devoney.”

"De inspecteur?"

"Inderdaad! Ongeveer dertig jaar geleden moest hij een enorme lading zilver overbrengen via Florida. Devoney vertrouwde je vader en vertelde het hem. Maar wat deed je vader? Hij vertelde het aan Hamingfield en samen smeedden ze een plan: ze zouden het zilver stelen en Devoney neerknallen, zodat ze de buit konden delen. Een perfect plan, maar er gebeurde iets dat ze niet hadden voorzien: Devoney overleefde, en die wilde natuurlijk wraak. En die kreeg hij ook. Hij heeft Hamingfield en je vader vermoord. Maar de lading zilver was nog spoorloos. Daarom kwam ik hier wonen: om de twintig kisten terug te vinden. En het is me eindelijk gelukt! Deze papieren wijzen me de weg naar het zilver”

Rosa kijkt triomfantelijk en zwaait met de documenten naar de man op het grote portret. "Goed verstoppt, makker, maar ik heb ze toch gevonden."

"Je maakt het alleen maar makkelijker voor mij, Rosa!" Devoney staat in de deuropening.

"Doe geen moeite, over enkele minuten wemelt het hier van de agenten, en hebben we eindelijk genoeg bewijzen om je levenslang te geven", grinnikt Rosa.

"Beste Rosa, weldra zit ik met de buit op een vliegtuig richting Bahama's. Daar koop ik dan een leuk villaatje. En nog iets: ik heb inderdaad mijn wraak gehad, maar ik wil nog wel een extraatje. De dochter van mijn aartsvijand, misschien?"

Hij richt zijn geweer op Annie, die angstig begint te trillen.

Een trekker wordt overgehaald, gevolgd door een doffe klap. Devoney valt slap neer, hij bloedt aan het hoofd.

Rosa veegt het zilveren beeld af aan haar schort.

"Die wordt het eerste uur niet meer wakker."

In de verte klinken sirenes.

Margot Cassiers

Laureaat eerste graad secundair onderwijs.